

HYVINKÄÄLÄISTEN KIRJASTOMUISTOJA

KERÄTTY KESÄLLÄ 2012

Lukijalle

Hyvinkään kaupunginkirjasto järjesti kesällä 2012 kaksi keräystä: ensimmäisessä pyysimme asiakkailtamme tietoja heidän lapsuudenaikaisista lempikirjoistaan ja toisessa keräsimme muistoja kirjaston käyttäjien ensimmäisistä kirjastokokemuksista.

Tarinoista ensimmäinen on muisto ajalta ennen sotia, jolloin Hyvinkään kauppalankirjasto sijaitsi ns. Solbon talossa nykyisellä Solbonkadulla rautatieaseman lähellä ja viimeisin on 1990-2000-luvun käynneistä pääkirjastossa ja Paavolan lähikirjastossa. Väliin mahtuu monenlaisia kokemuksia – itse kirjastorakennus samoin kuin kirjaston henkilökunta vaihtuu, mutta kaikista vastauksista tulee ilmi, miten tärkeä asia kirjasto on. Kyllä edelleenkin on hirveän jännittävää saada se ensimmäinen ikioma kirjastokortti!

Loppuun olemme liittäneet listan lapsuuden lempikirjakyselyn vastauksista. Kysyimme myös vastaajan ikää ja taulukosta näkee, mitä kirjoja minkin ikäiset hyvinkääläiset ovat lapsena rakastaneet. Monet vastaajat mainitsivat kirjasarjan tai lempikirjailijan. Ehdoton suosikki näyttää olevan Anni Swan, jonka kirjoja ovat lukeneet ja rakastaneet kaikkien ikäryhmien vastaajat 20-vuotiaista 90-vuotiaisiin. Alle 60-vuotiaiden johtopaikasta kilpailevat Anni Polvan Tiina-sarja ja Astrid Lindgrenin lastenkirjat, Peppi Pitkätossu ensimmäisenä.

Kiitokset kaikille vastaajille!

Hyvinkäällä lokakuussa 2012

Pyörän päällä kirjastoon

Olin jotain ehkä 4v. Äiti vei minua pyörän päällä kirjastoon, menimme aseman mäkeä alas. Se oli hiekkatie. Alhaalla oli pehmeää, oli vähällä ettei kaaduttu. Kirjasto oli aseman puiston keskellä vanhassa rakennuksessa. Siellä oli kirjastonhoitajana Roine Juva. Oli jännittävää nähdä niin paljon kirjoja. Äiti otti meille lastenkirjoja joita luki meille, myös itselleen luettavaa. Muistan hyvin sen kirjojen tuoksun. Se oli miellyttävää.

Terttu Hypén

Solbon talo, jossa Hyvinkään kauppalan kirjasto toimi v. 1927 – 1937 on nykyään hyvinkääläisten taiteilijoiden asunto.

Sota-ajan kirjastomuistoja

Vaikka ikkunat oli pimennetty tarkkaan, luimme siskon kanssa taskulampun valossa peiton alla. Sotavuosina oma kirja oli harvinainen lahja; kirjasto tulikin hyvin tutuksi. Olin oppinut lukemaan 5-6-vuotiaana ja lasten hyllyjen kirjat olin jo pariin kertaan lukenut. Niinpä kiltin kirjastotädin kerran sanoessa ”tule niin katsotaan aikuisten puolelta jotain sinulle sopivaa” ilahduin ja muistan vieläkin jännityksen hyllyrivejä silmällessäni.

Tuula

Sotien aikaan Hyvinkään kauppalankirjasto sijaitsi Ahjon liiketalossa Ahjonkadulla. Vuodesta 1941 kirjasto oli auki joka arkipäivä kaksi tuntia. Vuonna 1945 kirjasto oli auki arkisin klo 11-12 ja 16 - 19, lauantaisin klo 11- 12 ja 16 - 18. Lapsille oli oma aukioloaika arkisin klo 16- 17.

Kirjastomuistojani

Varhaisimmat kirjastomuistoni ovat Viipurista joskus vuosilta 1938...39. Äitini oli kova lukemaan ja ahkera kirjaston käyttäjä. Olin 4...5 vuotiaana kerran hänen kanssaan Aallon kuuluisassa kirjastossa Viipurissa. Nousimme leveää portaikkoa ylös, kun minä aloin jostain syystä parkumaan. Muistan kirjaston avarat sisätilat ja sen että kaikki kääntyivät meitä katsomaan ja hyssyttelivät minua olemaan hiljaa. En muista auttoiko se vai pitikö meidän poistua.

Ei minulle mitään kirjastokammosia tullut, päinvastoin. Lahdessa asuessamme käytin ahkerasti kaupungin kirjastoa. Lasten osasto oli pian läpi luettu. Siirryin noin kymmenvuotiaana käyttämään aikuisten osastoa äitini kirjastokortilla. Henkilökunta sallii sen, koska vakuutin jo ennestään tuntevani kaikki tuhat sanat. Minusta tuli henkilökunnan hyvä tuttu. Suurin kirjastoon liittyvä suru oli, kun olin jättänyt polkupyöräni lukitsematta kirjaston eteen ja pyörä varastettiin.

Kerran olin lähdessä Lahden kirjastoon hyvän kaverini kanssa. Hänen äitinsä kielsi kuitenkin lähtemästä. Äiti oli kuulemma sanonut, että kirjasto on köyhiä varten ja että heillä on kirjoja kotonakin. Sairastelin kerran pitkään kotona. Äitini toi minulle kirjastosta luettavaa. Olin nopea lukija ja hän kyllästyi kantamaan vähän väliä minulle kirjoja. Äiti toi minulle ruotsinkielisen kirjan, jonka nimen - "Trummor i natten" - muistan vieläkin. Se kesti paljon pitempään ja kohensi huomattavasti ruotsin taitoani.

Olen edelleen ahkera kirjaston käyttäjä. Mahdollisuus varata kirjoja netin kautta on hyvä, samoin seutu- ja kaukolainat.

Jaska

Asiakkaana Kallion kirjastossa

Elettiin 40-luvun loppua. Olin v. -48 aloittanut koulun Helsingissä, Kallion Kansakoulussa. Olin jo 4-5 -vuotiaana oppinut lukemaan, ja kun opettaja kertoi meille ipanoille Kallion kirjastosta, niin minähän innostuin. Olin varsinainen satujen ahmija ja aloin oitis kärttää kirjastokorttia. Pitkän suostuttelun jälkeen isäni suostui raapustamaan holhoojan suostumuksensa kortin anomukseen. Allekirjoitusta seurasi kuitenkin (lapsen mielestä) ainakin tunnin saarna siitä, että käsien puhtaudesta oli huolehdittava, sillä elettiin sodan jälkeistä aikaa ”eihän sitä tiedä kuinka moni tubia poteva on lukenut yskien sitä kirjaa” ja ”ellet huolehdi palautuksesta ajoissa, niin kortti joutaa varmaan piiloon”. Sitä riemua ja hienoista ylpeyttäkin, minkä tunsin, kun sain oman kortin käteeni! Mikä aarreaitta olikaan edessäni: hylly toisensa jälkeen täynnä lukemattomia kirjoja! Haalin heti sylillisen ja menin tiskille, mutta – vain 4 kirjaa oli enin määrä, minkä silloin kerralla sai lainata. Pettynyt olin, mutta sain kuulla, että kunhan luin ensin ne ja palautan takaisin, niin saan taas uudet. Se helpotti hiukan. Siitä lähtien olin vakiokävijä aina maanantaisin, keskellä viikkoa toisen kerran ja lopuksi vielä lauantaisin viikonlopun kuluttamista varten. Sillä lukuvauhdilla tuli lasten ja nuorten puolen kirjat kahlatuksi läpi ennen kuin olin ehtinyt 14-vuotiaaksi, jolloin vasta oli laillinen lupa lainata aikuisten puolelta. Mutta ystävällinen kirjaston täti antoi minulle erikoisluvan aloittaa lainailun siltäkin puolelta jo 13-vuotiaalle ahnelukuiselle tytölle. Tosin hän kyllä piti tarkoin silmällä, että kirjat olivat soveltuvia sen ikäiselle.

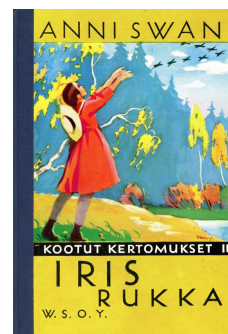
–

Muistanko ensimmäisen lainaukseni? Uskoakseni en pahastikaan erehdy, jos sanon sen olleen Anni Swanin joko ”Joulutontun tarinoita” tai ”Iris-rukka”. Joka tapauksesta näistä jompikumpi oli se ihan ensimmäinen ja niin nykäisi mukaansa, että ensin kahlasinkin kaikki hänen kirjoittamansa kirjat, joita ko. kirjastosta löytyi, lävitse.

Irja Tuomivuori

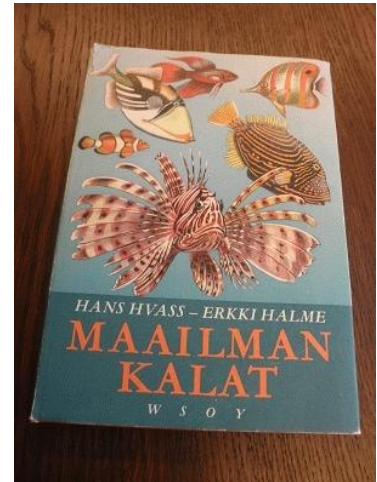

Kallion kirjasto

Isonsiskon kanssa kirjastossa

Sain kirjastokortin muistaakseni 5-6-vuotiaana. Siihen aikaan Hyvinkään kirjasto toimi Aseman koulun aulassa. Muistan hyvin ensimmäiset lainani, kannoin ne ylpeänä kotiin Kruununpuistoon, ja taatusti luin ne kannesta kanteen. Kirjat olivat Irmelin Sandman-Liliuksen Sasassaleen valtias ja tietokirja ”Maailman kalat”. Kalakirjassa oli piirretyt kuvat, mutta se ei haitannut. Syvämeren kalat olivat niin kiinnostavia, että taisin nähdä niistä untakin. Vielä yli viisikymppisenä hymyilyttää muisto tuosta kirjastokäynnistä isosiskon kanssa. 😊

Ulla Mustonen

Kiellettyjä kirjoja?

Aloitin kirjastossa käynnit Hyvinkäällä, kun se sijaitsi Aseman koululla. Ovesta sisään tultaessa vasemmalla oli kirjastonhoitajan (Roine Juva) pöytä, oikealla ikkunan vieressä lehtiosasto.

Kävin aluksi lukemassa lehtiä, Helsingin päivälehtiä (Hesari, Uusi Suomi, Sos. demokraatti, Kansan Uutiset) sekä kuvalehtiä. Luin myös englanninkielisiä lehtiä (Life, Time). Lasten kirjastoa en käyttänyt, vaikka Roine Juva suositteli. Luin myös englanninkielisiä kirjoja (Hemingway, Steinbeck...), lainasin myös Waltaria. Se oli kiellettyä, äitini tunsu pikkupoika Waltarin eikä sietänyt tämän kirjoja. Kun siirryin opiskelemaan pois Hyvinkäältä, loppui kirjastossa käynti.

Veikko Nuotio

Poikia täytyi välillä komentaa

Kirjaston käyttäjä olen ollut ”pienen ikäni” vuodesta 1947. Tuolloin olin aloittanut kansakoulun ensimmäisellä luokalla. Luokkani opettaja oli Laina Jääskeläinen. Hän kertoi kirjastosta, joka sijaitsi lähellä Aseman alakoulua jota kävin. Kirjaston hoitajana toimi Roine Juva niminen topakka täti. Hän oli naimaton, oli mukana partiotoiminnassa. Roine Juvalla oli tapana pitää meitä kirjaston toimintaan ja toimintatapoihin tottumattomia poikia kurissa kovalla komennolla kun keskustelun ääni joskus saattoi nousta. Kirjaston toiminta parani Aseman kivikoulun valmistuttua. Kirjasto sai laajemmat tilat. Laajennetussa kirjastossa henkilökuntaa saatiin lisää. Mukaan tuli mm. rouva Flora Laurell.

Veikko Toivonen

Kirjastonhoitaja Roine Juva hoiti
Hyvinkään kauppalan- ja
kaupunginkirjastoa 1935 - 1965

Ikioma kirjastokortti

Isäni vei minut kirjastoon heti kun aloin lukea kirjoja. Sain ensimmäisen kirjastokortin alle kouluikäisenä. Silloin (1960-luvulla) lainaus hoidettiin käsin. Kirjan taakse taskuun laitettiin kortti, johon kirjattiin lainaajan kirjastokortin tunnusnumero. Tuo numero syöpyi mieleeni niin, että käytän sitä edelleen tunnuslukuna erilaisissa yhteyksissä, salasanoissa jne.

”Ikioma kirjastokortti”

Vaaleanpunainen kirjastokortti

Ensimmäisen kirjastokortin sain alle kouluikäisenä. En osannut vielä kirjoittaa, ja vaaleanpunaisen kirjastokortin (pahvisen) allekirjoituksena oli tikkukirjaimin: PIA eikä muuta. ☺ Vanhempani ovat aina olleet kovia lukemaan ja kävimme usein kirjastossa. Itse olin lukemaan oppimisen jälkeen kirjojen ahmija ja vanhempieni tavoin kirjaston vakituinen käyttäjä. Kävimme aina tässä kirjastossa.

”Pia”

Erikoisia ötököitä

Ensimmäinen käyntini kirjastossa tapahtui 60-luvun alussa, jolloin aloitin koulun. Kirjasto sijaitsi samassa rakennuksessa kuin koulu, joten sinne oli helppo piipahtaa koulupäivän jälkeen. Kirjastonhoitaja oli tiukkailmeinen ja hieman pelottava, aina mustiin pukeutunut leskirouva. Kirjoista hän piti erittäin hyvää huolta. Meidän koululaisten lainat merkittiin paksuun, mustaan vihkoon ja aina kirjoja palauttaessamme hän tarkisti joka kirjan lähes sivu sivulta varmistaakseen sen olevan varmasti yhtä hyvässä kunnossa kuin lainaushetkellä. Emme uskaltaneet edes kuvitella mitä olisi tapahtunut, jos kirjalle olisi sattunut joku vahinko! Varmasti tästä johtuen pidän vielä tänä päivänäkin kirjaston kirjoista parempaa huolta kuin omistani!

Muistan myös lainaustiskillä olleen kyltin, jossa luki: ”Älä vie kirjoja kääreettä ulos.” Kirjastonhoitajan haukansilmä huomasi myös välittömästi, jos joku erehtyi menemään aikuisten puolelle selailemaan aikuisten kirjoja. Tiukin sanoin hän palautti karkulaisen takaisin lasten- ja nuortenkirjojen pariin. Sitä en muista, minkä ikäisenä sai siirtyä lainaamaan aikuisten kirjoja.

Mieleeni on jäänyt eräs kirjastoon liittyvä tapahtuma, ehkäpä sen itselleni epäselväksi jääneen salamyhkäisyyden takia. Erään kerran selasin juuri lainaamaani kirjaa ja löysin sen välistä kummallisen näköisen ötökän, jonka näytin heti äidilleni. Äitini tunnisti sen luteeksi ja ludeparka pääsi varsin nopeasti hengestään!

Lähdimme saman tien yhdessä palauttamaan kirjaa. Minut komennettiin muualle ja äitini ja kirjastonhoitaja supisivat salaperäisesti keskenään.

Minua kiellettiin kertomasta koulussa asiasta kenellekään, mutta sisareni kanssa aina joskus vitsailimme oliko kumpikaan löytänyt kirjan välistä mitään erikoisia ötököitä!

En saanut vähään aikaan lainata mitään, mutta kovinkaan kauan en malttanut kirjastosta pois pysyä, vaan menin taas kirjoja lainaamaan. Yritin lukea niitä salaa ja piilotella äidiltä, mutta kyllähän äiti sen huomasi ja antoi minulle luvan taas käydä vapaasti kirjastossa.

Kirjastomuistoihini kuuluu myös vahvasti kirjaston ja kirjojen haju. Haju saattoi olla hieman ummehtunut tai vaikkapa vahva tupakanhaju, jonka aisti kirjoista vasta kotona. Ja mikä onni oli, jos sattui saamaan kirjan, joka tuoksui vielä uudelta!

Mukavat muistot kirjastosta ovat säilyneet kaikki nämä vuosikymmenet, vaikka mustan vihon ajoista onkin siirrytty tietokoneaikaan!

Mervi Lindberg-Miettinen

Kirjasto : köyhän huvitus

Köyhän ainut huvitus on vilkas mielikuvitus. Näin lauloi Juha Vainio. Luo köyhän niin kuin rikkaankin tulee halpuudessaan myös suomalainen kirjastolaitos perus- ja sivupalveluineen.

Oma suhteeni kirjastoon on alkanut jo ennen kouluikäni. Isäni oli metsäherra, jonka sivutehtäviin kuului kämpppäkirjaston pito. Puutavarayhtiön savotoilla oli faneeriaski ja siinä kirjoja jätkien iltapuhteita viihdyttämään. Kun opin lukemaan, pääsin kurkistamaan kirjalaatikoiden aarteisiin. Valikoimassa oli joidenkin ammattikirjojen lisäksi rakkautta, romantiikkaa ja huumoria. Jätkän laulukirjasta opin syvällistä elämäniloa ja -surua.

Kansakoulussa sain koulukirjastosta jo ensimmäisen lainani. Lainaksi sai aluksi vain yhden kirjan kerrallaan. Siitä se alkoi arasti ja hellästi kuin avioliitto. Suhde on muodostunut mormoonimaiseksi. Rakkaus kirjastoon on pysyvää, mutta kohde on vaihdellut asuinpaikan mukaan ja vipinä on ollut samanaikaisesti useaan suuntaan kirjastoautosta eduskunnan, työvoimatoimiston, sairaalan, yliopiston ja vanhainkodin kirjastoon joidenkin valtioiden lähetystöjen ja edustustojen kirjastoja unohtamatta. Ulkomaanmatkoilla olen ehtinyt pistäytyä myös paikallisissa kirjastoissa kadehtimassa ja kummastelemassa.

Kaukolainausjärjestelmä ja internetin antama mahdollisuus on tuonut lainat melkein kotiin nojatuolin ja jalkalampun viereen.

Hyvinkään kaupunginkirjastoon loin suhteen käymäseltsään jo silloin, kun toimittiin vielä Asemankoulussa Ratakadulla. Vieraisa käynniltähän se tuntui, kun asuin muualla.

Vakituinen suhde kaupunginkirjastoon alkoi uuden kirjastorakennuksen valmistuttua Jussinmäen kupeeseen.

Tulin vuonna 1968 uuteen työpaikkaani kirjaston vastapäätä Hämeenkadun varteen.

Työaikani olivat vaihtelevia eikä aina ehtinyt kotiin Helsinkiin. Kirjasto oli oivallinen paikka hyppytunneille eli lyhyiden vapaa-aikojen viettoon. Erityisesti miellyin kirjaston musiikkiosastoon. Siellä sai kuulokkeilla kuunnella mielimusiikkia. Minulla se oli operetti ja elokuvasäveliä. Suosikkini oli silloin Klaaran teema elokuvasta Tohtori Zivaco. On jossakin. Myöhemmin ehdin kuunnella Yellow riveriä ja Simonin ja Karlfunkelnin rakentamaa Siltaa yli synkän virran.

Samoihin aikoihin kirjastossa oli aloittanut työt uusi kirjastonhoitaja Irja Roikonen. Tuntui, että hänkin vieraili mielellään silloin tällöin minun työpaikallani. Meistä tuli tuttavias ja myöhemmin ystäviä, kun olin pitkään Hyvinkää-seuran johtokunnassa ja Irja Roikonen oli seuran puheenjohtaja.

Kirjasto oli usein seuran johtokunnan ja monen muunkin yhteisön kokoontumispaikka.

Todellisena kirjanpitäjänä lainakirjani olivat myöhässä ja jouduin niitä ujuttamaan keittiön

kautta takaisin kiertoon. Eipä kehdannut Irja Rouva myöhästymissakkoja aina periä. Toista se on nyt tietokoneiden ja perintätoimistojen aikaan.

Muutin Hyvinkäälle asumaan v. 1972. Kirjasto tuntui entistä enemmän hyödylliseltä ja käyttökelpoiselta palvelulaitokselta. Musiikin ja muun viihteen lisäksi kirjastosta ja kirjaston välityksellä sain paljon tarvitsemaani tietoa ammattiin ja opiskeluun. Kirjastossa on ollut myös minua kiinnostavia tapahtumia, koulutustilaisuuksia, kokouksia ja näyttelyitä.

Kirjailijatapaamiset ja Nuoren Voiman Liiton runoillat ovat viehättäneet. Onhan tulla runoilloissa joskus saanut kuulla omia runojaankin. Pari itse kirjoittamaani kirjaakin olen saanut nähdä kirjaston hyllyssä. Kolmatta kirjaani Nimeltä Junatuttu eli jokakuun rautatiet, ei kirjastoon ole vielä huomattu hankkia, vaan sen joutuu pyytämään kaukolainana joskus Rovaniemeltä asti.

Hyvinkään kaupunginkirjasto on ollut oivallinen paikka myös lapseni kasvatukseen. Siellä katseltiin tärkeät kuvakirjat ja opittiin, että kirjoja ei saa repiä eikä muutenkaan halveksia. Tuntuu, että oppi on mennyt perille, vaikka lapseni aikuistuttuaan onkin omaksunut nämä ikäpolvensa tavat asioida kirjojen ohella myös tietokoneiden maailmassa. Itse olen sitkeästi koittanut pysytellä perinteissä ja mieltynyt varsinkin kirjaston kellarintiloissa oleviin jo varsinaisesta lainaustoiminnasta sivuun jääneisiin teoksiin. Sieltä löytyvät monet mielestäni klassikkokirjailijoiden teokset. Kirjoittajina ovat olleet Armas J. Pulla Ryhmyineen ja Romppaisineen ja kotimaan matkailun varhainen asiantuntija Ernst Lampen Isokeisari. Kymmenen vuotta täytettyäni sain lahjaksi intiaanikirjan Punaisen pantterin kosto. Sitä kirjaa en ole varastostakaan vielä löytänyt. Kirja-aarteisiin pitäisi järjestää yleisölle pääsy muulloinkin kuin vain joinakin päivinä vuodessa.

Suosikkejani nuoruuden ajoilta taisivat olla lainatut Pekka Töpöhäntä-kirjat ja Nalle Puh. Poikien seikkailukirjojen sarjasta tykkäsin. Ei se Tarzankaan luotaan työntänyt. Erkki Tantun piirroskirjat sananlaskujen kuvitukset antoivat suurta elämänviisautta ja pohjaa keskusteluihin, kunnes sitten kirjaston hyllyille ilmestyivät Kari Suomalaisen kantaa ottavat ja hauskat piirroskirjat. Aikuisenakin on sarjakuva kiinnostanut. Aku Ankasta Asterixiin. Nuoruuden muistoina jostain 1950-luvulta lähtien hurmasivat Yrjö Kokon luonnonkuvaukset Lapista ja laulujoutsenista. Sitten tuli tämä Väinö Linna. Hänen kirjansa olivat kiinnostavampia kuin Juhani Ahon Rautatie, jota oli koulussa pakko lukea. Myöhemmät rautatieaiheiset kirjat sen sijaan ovat löytäneet kunniapaikan kotikirjastoni hyllyillä, kun minut naitiin rautatieläisperheeseen eikä siellä minuun suhtauduttu ainakaan aina kovin kylmäkiskoisesti.

Vuosikymmenien ajan suosikkikirjailijani oli Mauri Sariola. Kuulun edelleen hänen nimikkoseuraansa. Ajan hengen mukaan tietysti James Bond monine seikkailuineen vaatii vieläkin joskus uudelleen lukemista. Itävaltalainen toisen maailmansodan aikaisista vakoilutarinoista ja hyvistä ruokaresepteistä kertova kirja Johannes Marion Zimmelin Ei aina Kaviaaria tarttuu käsiini ainakin kerran vuodessa.

Vaikka minulla on lainauskortteja monen paikkakunnan kirjastoihin, tunnen nykyisin Hyvinkään kaupunginkirjaston kuin omalääkärikseni ikävän, masennuksen ja tiedonjanon torjunnassa. Toivottavasti kotikirjasto ei ryhdy mustasukkaiseksi vieraisa käynneistäni. Ainakaan toistaiseksi ei ole lainauskiellolla uhattu. Kesälauantaisin tosin joutuu turhaan raapimaan kirjaston ovea. Luukku on kiinni ja pysyy. On turvauduttava kioskirjoihin, joista ennen olivat jännittävimpiä Outsiderin Pekka Lipposen ja Kalle Kustaa Korkin seikkailut. Kuningas Salomonin kaivokset olen kirjastosta saanut lainaksi, mutta neljän kuninkaan kirjaa en vielä ole huomannut sieltä kysyä.

Risto Nihtilä

(Kirjaston huomautus: Junatuttu: Jokakuun rautatiet on nyt hankittu ja lainattavissa)

Kirjaston valot kutsuivat talvi-iltoina

Pääkirjasto talvella

Asuimme Kauppalankadulla 70-luvun alussa. Muistan kuinka iltaisin tulimme aina isän kanssa kirjastoon. Kirjaston valot loistivat kutsuvina talvi-iltoina.

Myöhemmin muutimme Hyvinkäänkylään jolloin kävimme koulun yhteydessä olevassa sivukirjastossa. Perjantaisin ruokavälitunti oli pidempi ja silloin saimme käydä kirjastossa. Meillä tytöillä oli kova

kilpailu Neiti Etsivä -kirjoista. Kävin joskus myös Veikkarin sivukirjastossa.

Olen aina rakastanut kirjastoja, jopa siinä määrin, että toteutin lapsuuden haaveammattini: valmistuin juuri kirjastovirkailijaksi. (Nyt kun löytyisi vielä töitä ☺)

Virpi Kalilainen

Hyvinkäänkylän kirjasto ja Ruusa

Lapsuuteni kirjastomuistoja tytön äidin muistelemana

Hyvinkäänkylän koulu

Kirjastoon liittyvät muistot ovat peräisin 1970-luvulta, jolloin Hyvinkäänkylässä oli koulurakennuksessa kirjasto. Kirjastotätinä oli ihana, ystävällinen Ruusa, joka oikealta nimeltään oli taiteilija Margareetta Liljeblad. Kirjasto oli tyttärellemme mieluisa paikka. Hän kävi siellä lähes jokaisena sen aukioloaikana

jouduttuaan navetasta, missä tyttö kävi iltalypsyn aikaan. Kiinnostus kirjoihin alkoi hänen ollessa kolmen kuukauden ikäinen. Isänsä antamassa kirjassa olivat ohuet kannet ja sivut, lähinnä se muistutti vihkoa. Vielä muistamme säkeet: Anikka aallokkoon kaipaa. Bobi leikkii pallolla. Cesar on koiran nimi.

Kirjastossa työllä vierähti pari kolme tuntia kirjoja katsellessa ja kotiin luettavaksi valitessa. Erikoisesti häntä kiinnostivat eläinaiheiset kirjat. Mieleen jäävintä oli ollut, kun Ruusa toi sinne paperia ja värikyniä lasten käyttöön. Ruusan ohjauksessa he piirsivät ja kertoivat pieniä tarinoita. Monelle Hyvinkään-kyläläiselle lapselle kirjasto oli kouluun mennessä jo entuudestaan tuttu paikka. Kirjastossa koululaiset saivat käydä koulupäivän aikana tietyllä välitunnilla ja joskus oli mahdollisuus olla kokonainen tunti.

Kaikki kiva loppuu aikanaan, niin myös Hyvinkäänkylän kirjastossa käynnit, kun kirjasto suljettiin. Sitten kirjasto ja Ruusa olivat Veikkarissa jonkin aikaa, kunnes kirjasto lopetettiin. Seuraavat kirjastokäynnit olivat pääkirjastossa.

Raili Alkula

Kirjaston suurkuluttaja

En muista, että olisimme käyneet kirjastossa kovinkaan usein, kun olin alle kouluikäinen. Tosiasiassa olemme varmaankin olleet kirjaston suurkuluttajia, siksi paljon muistan lastenkirjoja selailleeni. ☺ Muistan kirjastosta vanhan sisätilan tunnelman. Kirjasto oli jännä, mystinen hämärä paikka, missä tuoksui ihanasti kirjoilta. Muistan erityisen hyvin

vanhanmallisten ”eräpäivä” -lappujen pinot tiskillä. Ja sen, kun kirjassa oli sellainen tasku takana, mihin sen eräpäivälapun sai pujottaa. Oli jännää katsella kun virkailija leimasi tai kirjoitti uuden päivämäärän lappuun. Niitä lappuja ja taskuja kaipaavat edelleen! Muistan, kuinka kävimme tutustumassa kirjastoon toisella luokalla. Silloin sain paperin, millä voi hakea kirjastokorttia. Kolmannesta luokasta lähtien, kun opin kunnolla lukemaan, taisin olla koko lopun ala-asteajan kirjaston suurkuluttaja. Kävin n. kerran kahdessa viikossa lainaamassa kassillisen kirjoja; Nummelaan ponitallit, Neiti

Etsivät, Viisikot, Rauha S. Virtanen ja monet muut. Luin kirjoja laidasta laitaan, niin paljon, että kotona piti jo sanoa, että nyt vähennät vähän, kun ei esim. omista kotitöistä meinannut tulla mitään. ☺

Sari Kekki

Kirjastonhoitaja suositteli sipulimaitoa

Olin kansakoululainen ja innokas kirjaston käyttäjä. Silloinen kirjasto sijaitsi Ratakadun koulun yhteydessä. Elettiin 60-lukua ja silloinen kirjastonhoitaja oli hyvin tarkka ja meidän lasten mielestä ehkä hieman peloittavakin.

Hän todellakin vaati täydellistä hiljaisuutta kirjastossa ja sihisteli usein, jos kavereiden kanssa tuli joskus puhuttua liian kovaäänisesti.

Kerran talviaikana minulla oli kova yskä ja menin kirjastoon hakemaan taas mukavia kirjoja luettavaksi.

Mitään ajattelematta yskin kun yskitti ja kirjastotäti aikansa sitä kuunneltuaan hipsi luokseni ja kuiskutteli minulle, että nyt minun olisi heti mentävä kotiin ja keitettävä kuumaa sipulimaitoa!

Sipulimaitoa en keittänyt, mutta nykyisinkin kirjastossa käydessäni muistan olla köhimättä ja muutoinkin hartaudella pyrin kirjani vaivihkaa lainaamaan, jotten vaan tuottaisi ylimääräistä häiriötä!!

Tarja Portti

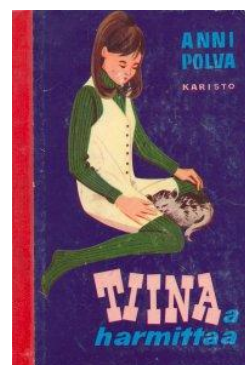
Mökkilukemista kirjastosta

Sain kirjastokortin joskus ala-asteella ollessani, siitä eteenpäin olenkin lainaillut ahkerasti. Eniten kirjoja lainasin ala-asteikäisenä kesäisin.

Kävimme kerran kesässä Ylöjärvellä mökillä, mitä ennen oli pakko käydä kirjastossa lainaamassa n.10 kirjaa jottei lukeminen loppuisi kesken reissun. Yksi kirja päivässä tuli suunnilleen luettua, mutta kirjat olivatkin nuorten lyhyempiä romaaneja kuten Tiina-sarjaa, Neiti Etsivä -sarjaa, Viisikkoa ... Ei ollut mitään parempaa kuin päästä

mökille ja istua sisällä tai ulkona sään salliessa ja vain nauttia kirjasta ja sen seikkailuista.

Toiset kirjat tulivat rakkaimmiksi ja niitä luettiin joka kesä uudestaan ja vielä aikuisenakin, ne eivät ole menettäneet mielenkiintoa, koska niihin liittyy mukavia muistoja mökkilomista. Ostin nämä rakkaimmat kirjat nimittäin kirjaston poistomyynnistä vuosien varrella, aina välillä niitä voi näin selata jälkeen päin helposti. Rakkaimpia kirjoja olivat: Talo sillalla Othmar Franz Langilta ja Kerstin Sundhin Rosalin sininen talo.

Lapsuuden jälkeen käytin ahkerasti kirjaston kaunokirjallisuutta, kävin kirjastossa kirjalistojen kanssa etsimässä romaaneja ja aina mukaan tarttui myös ”herätekirjoja” jotka kuulostivat niin mielenkiintoisilta ettei niitä raskinut jättää hyllyyn.

Kirjasto on aina ollut minulle tärkeä paikka, siellä saa aikaa kulumaan tuntikausia, harmikseni viime vuodet ovat olleet niin kiireisiä oman yrityksen ja lapsen vuoksi että en ole päässyt kirjastoon niin usein, on jo ihan ikävä kutsuvia kirjahyllyjä! Vaikka olen paljon lukenut, en omista hurjaa määrää kirjoja vaan olen löytänyt haluamani ja paljon muuta kirjastosta, siitä iso kiitos Hyvinkään kirjastolle ja kaupungille!

Sari

Lempikirjoja

Muistan kun kävin pienenä äitini kanssa Hyvinkään pääkirjastossa. Ensimmäisen korttini sain ensimmäisellä luokalla Paavolan kirjastosta. Ensimmäisiä kirjoja joita lainasin olivat Pupu Tupunat, Pekka Töpöhännät sekä Puppe-kirjat. Kävin aina vanhempieni kanssa.

Sari Moilanen

LAPSUUDEN LEMPIKIRJAT

LEMPIKIRJA	IKÄRYHMÄ							yhteensä
	20 - 30	31 - 40	41 - 50	51 - 60	61 - 70	71 - 80	81 - 90	
Tiina-sarja	3	3	5	4				15
<u>Blyton: Viisikko-sarja</u>			3	8	1			14
Salaisuus-sarja		1						
SOS-sarja			1					18
<u>Anni Swanin nuortenkirjat</u>	1	1	1					
Iiris rukka			2		2	1	1	
Tottisalmen perillinen				1	1	2		
Ollin oppivuodet					2	1	1	15
Pikkupappilassa						1		
Astrid Lindgren								15
Peppi Pitkätossu	1	2		1	2			
Veljeni Leijonamieli	2	1	1					
Ronja ryövärintytär	1	1						
Pekka Peukaloinen					1			
Kalle Blomqvist-sarja				1				
Osaa Lottakin ajaa		1						5
Pekka Töpöhäntä	1		1	3				9
<u>Montgomery: Anna-sarja</u>		1	1	2	1			
Runotyttö-sarja	1	1	1	1				5
<u>Tammen kultaiset kirjat</u>	1		1		1			
Kuinka monta eläinlasta		1						7
Pikku äiti			1					
Neiti Etsivä	1	2	4					5
<u>Virtanen: Selja-sarja</u>	1		1		2			
Luumupuu kukkii	1							3
Merja Jalon hevostkirjat	1	2						
<u>Camilla Mickiewitz: Emilia</u>	1	1						4
Jason		1						
Mimosa	1							2
Pikku vampyyri	2							
Perts ja Kilu				2				2
Totte Swensson			1	1				
Lotta-sarja (Vik)			2					2
Pelastakaa kummitukset			2					
3 etsivää -sarja		1	1					3
Mestaritontun seikkailut			1		1	1		
Välskärin kertomuksia						2		2
Ruohometsän kansaa	1	1						
Grimmin sadut	1	1			1			3
Minttu-kirjat	2	2						
Onneli ja Anneli		1	1					2
Tirlittan			1	1				
Hanhiemon satuaarre				2				2
Tarzan				1				
Mars-sarja (Edgar Rice Burroughs)			1					1
Jere Jarruvaunu				1				
Nalle Puh					1			1
Tom Sawyer					1			
Monte Kriston kreivi					1			1

Lempikirja	20 - 30	31 - 40	41 - 50	51 - 60	61 - 70	71 -80	81 - 90	yhteensä
1000 ja yksi yötä					1			1
Anni Swanin satuja					1			1
Risto Roopenpoika							1	1
Robinson Crusoe						1		1
Inkeri palasi Ruotsista						1		1
Muru (Bertha Holst)						1		1
Lukemisia lapsille						1		1
Susy ja Solveig (Stevens)						1		1
Erämaan halki						1		1
Quo vadis (Sienkiewitcz)						1		1
Juho Vesainen						1		1
Saapasjalkakissa				1				1
Gulla-sarja				1				1
Laura-sarja (Ruby Ferguson)				1				1
Pikku naisia				1				1
Juanikkaat virtaheposet				1				1
Aarteiden kirja			1					1
Nobi, viidakon taikuri (Renn, Ludwig)			1					1
Uppo-Nalle			1					1
Lennä, lennä, turilas			1					1
Uponnut järvi			1					1
Ursula-sarja			1					1
Seikkaileva leikkimökki			1					1
Bambi			1					1
Salainen koiranpentu (Kalliomäki)		1						1
Mikko Mallikas		1						1
Koiramäen talossa		1						1
Hopeaveitsi (Ian Serailier)		1						1
Maija Metsähiiri		1						1
Teemu-kirjat		1						1
Pimeä nousee		1						1
Miksi oi miksi (?)	1							1
Tuku tuku, joka ei nuku	1							1
Koko kaupungin Vinski	1							1
Tuli ja myrkkyykatko	1							1
Aino-kirjat	1							1
Miina ja Manu	1							1
Pupu Tupuna	1							1
Muumikirjat	1							1
Barbapapa	1							1
Harry Potter	1							1
Muru ja Mutteri	1							1
Mikki ja kummitustalo	1							1
Risto Räppääjä	1							1
Matilda (Dahl)	1							1
Rosalin sininen talo	1							1
Talo sillalla (Lang)	1							1
Tarina vailla loppua	1							1
Viivi ja Pesonen	1							1
Hopeanharmaa (Jack O'Brien)	1							1
Tohtori Kivuton	1							1
Pörri-peikko ja Lapin syksy	1							1